

Liefde voor je kind als je op de bodem zit

“Een paar weken geleden zijn we als gezin een beetje door onze hoeven gezakt”, was mijn antwoord op de vraag van een goede vriendin hoe het met ons ging. En het gekke is dat we natuurlijk niet echt door onze hoeven zakken, want we *moeten wel* door. Maar we waren wel even op de bodem geland. Een bodem waarop ik vaststelde dat het zo niet langer ging. Dat ik al veel te lang alleen de zorg na school op me neem en daar helemaal uitgeput van ben, dat daardoor iedereen onder dat belachelijk ambitieuze doel lijdt, en dat ik de rekening voor *mijn* behoefte *“een gewoon gezin zonder allemaal mensen in huis te zijn”* in feite bij mijn zoon had neergelegd.

En dat laatste was genoeg. Want bij ons is het misverstand “je andere kinderen zullen er wel onder lijden” helaas geen misverstand (ik verwijs jullie naar de mooie blog van Elise van der Velde over de vijf misverstanden over ouders van). Dus hebben wij besloten meer en extra hulp in huis te halen. De knop is om. We zetten weer een nieuwe stap in die nieuwe wereld van gezinnen met zorgintensieve kinderen. Een nieuwe wereld waar we overigens al ruim vijf jaar in leven, maar die toch elke keer weer nieuwe aspecten blijkt te hebben. Het voelt ergens als een nieuw verlies (dit is dus levend verlies), maar tegelijkertijd als een nieuw begin.

Een tijdje terug mocht ik een lezing houden over Leven met levend verlies bij verpleegkundig kinderdagverblijf Zigzag. Ik vertelde daar dat ik met de komst van ons vliindertje mijn onbevangingheid was kwijtgeraakt. Ik geloof nooit meer dat het wel goed komt. Maar dat ik daar een onwrikbaar vertrouwen in mijn eigen vermogen om de problemen op te lossen, voor had teruggekregen. Mijn eigen draagkracht, daar kan ik zo van op aan. Ja, ik zak af en toe door mijn hoeven. Maar zittend op de bodem vind ik dan tegelijkertijd de kracht om mij er weer een weg uit te worstelen. Zittend op die bodem ervaar ik verlies, en tegelijkertijd een nieuw begin.

En toen ik dat zo beschreef aan mijn vriendin, realiseerde ik me dat het het perspectief van mijn kinderen is dat me eigenlijk altijd weer op de rit zet.

Wat is liefde voor je kinderen toch iets bijzonders...